

подъ нула градуса. Изстудимъ ли водата подъ нула градуса, водата замръзва и се превръща на твърдо тѣло (ледъ).

Подобно нѣщо става и съ разтопеното течное стъкло. Изстивайки, то съвсемъ бавно се сгъстява. При 1200 градуса то прилича на сиропъ, при 1000 градуса то започва да се точи на нишки, при 800 градуса то още повече се точи. Постепенно тази гъста течностъ се преобръща на меко тѣсто, което се втвърдява и става такова, каквото сме привикнали да го виждаме.

Ето защо е трудно да се опредѣли точно, при каква температура се стопява и при каква втвърдява стъклената маса.

Ако не бѣше възможно стъклото да стане разтегливо, като тѣсто, не бихме могли да правимъ отъ него издѣлия съ всички ония всевъзможни форми: кани, вази, чаши, шишета и др.

Казва се: кови желѣзото, докле е горещо.

За стъклото би трѣбвало да се каже: надувай стъклото, докато е горещо, докато не е станало твърдо и трошливо.

Сега по-голѣмата частъ отъ стъкленитѣ издѣлия се приготвяватъ чрезъ надуване, сѣщо така, както децата надуватъ сапунени мѣхурчета. Само че, вмѣсто сламчици, се употрѣбаватъ дълги желѣзни тръби.

Така, когато разтопеното въ гърнето стъкло позастине, работникътъ грабва малко стъклено тѣсто съ края на тръбицата и започва да духа; при това духане се добива стъкленъ мѣхуръ.

Отъ този мѣхуръ може да се направи каквото пожелаешъ: чаша за вода, чаша за ракия, бутилка, даже и плоско стъкло за прозорци.